

Sudilgsējo viršugalvis. Grindys
apvirto ir mano kūnas nusklandē
sukdamasis spirale. Atsidūriau ant

lubu ir žvelgiau, laukdama, kas

bus toliak. ~~Atlika šis tobula,~~

~~pjūvis~~

tiesi kraujo linija, pražystanti iš po

Patricia McCormick

ašmenu. Linija išaugo į ilgą storą

burbulą, prašmatniai raudoną ir

vis dar besipučiantį. Žiūrėjau iš

Alma littera

viršaus ir laukiau, kiek jūs išsipūs.

• • •

Bet nieko šito tau nepasakoju. Nieko nesakau. Tik spaudžiu alkūnes prie šonų. Mano mintys – lyg į priekį persukama vaizdajuostė. Vaizdajuostė be garso takelio.

Tu galų gale atsidūsti, atsistoji ir sakai:

– Šiandien mūsų laikas baigėsi.

Du kartus per dieną būna Grupė. Grupinė terapija, kaip rašoma lankstinuke, kurį įduoda priimamajame, čia, „Nupušime“, yra kertinis gydymo filosofijos akmuo. Iš tikrųjų ši įstaiga vadinasi „Pajūrio pušynu“, nors nėra čia nei jūros, nei pušų. Mano kambario draugė Sidnė viskam randa pavadinimą ir gydyklą vadina „Nupušimu“. Mane – Tylene.

Mus, beje, čia vadina viešniomis. Mūsų negalavimus – sutrikimais. Dauguma merginų yra anoreksikės. Jos vadinamos viešniomis su mitybos sutrikimais. Yra narkomanų. Jos vadinamos viešniomis su piktnaudžiavimo narkotinėmis medžiagomis sutrikimais. Kitos, tokios kaip aš, priskiriamos psichėms. Mus vadina viešniomis su elgesio sutrikimais. Slaugytojos vadinamos darbuotojomis. O įstaiga – psichikos sveikatos centru. Ne beprotnamiu.

Grupėje neturime paskirtų vietų, bet įprastai susėdame pagal sutrikimus. Viešnios su mitybos sutrikimais – Tara, labai liesa panelė, kuriai tenka dėvėti beisbolo kepuraitę, kad paslėptų pliką plotą, kur išslinkę plaukai, Beka, kita

labai liesa panelė, mėvinti baltas mergaitiškas pėdkelnes, apsmukusias ties kulkšnimis, atvykusi čia tiesiai iš ligoninės po širdies priepuolio, ir Debė, labai labai stora pana, tvirtinanti, kad ji čia ilgiausiai, – susistūmusios oranžines plastikines kėdes sėdi prie Klerės, Grupės vadovės. Piktnaudžiavimo narkotinėmis medžiagomis viešnios – Sidnė, sakanti, kad ji priklausoma nuo visų narkotikų, kurių kada nors bandė, ir Tifanė, ji atrodo normali, bet gyvena čia, kad nebūtų patupdyta į kalėjimą už tai, kad rūkė kreką, – sėdi prie Klerės iš kitos pusės.

Aš sėdžiu viena. Išsirinkau kėdę toliausiai nuo Klerės ir arčiausiai lango, kurio čia niekada neatidaro, nors viduj kartais būna karšta kaip pekloj. Šiandien, kai Klerė paragina kurią nors pradėti, nusprendžiu, kad bandysiu įsiminti, kokia eile sustatytos mašinos stovėjimo aikštelėje. *Ruda, balta, balta, mėlyna, rusva. Ruda, balta, balta, mėlyna, rusva.*

– Ką gi, mergaitės, – sako Klerė. – Kuri pirma?

Klerė suremia pirštus stogeliu ir laukia. Aš kaip įpratusi atsilošiu, kad nepakliūčiau į jos regos lauką.

Tara timpčioja plaukus, Debė lygina džemperį sau ant pilvo, o Beka nuslenka nuo kėdės ir atsisėda ant kilimo prie Debės pėdų, kojas kaip skautė pabruka po savimi. Visos tyli.

Debė žlepnoja gumą svoriui reguliuoti. Tifanė, kuri kažkodėl visada persimetusi per krūtinę nešiojasi rankinę, žaidžia su sagtele.

– Nagi, – ragina Klerė. – Vakar buvo lankymo diena. Tikrai kuri nors turit ką papasakoti.

Prie savo sąrašo pridėdu naujų automobilių. *Ruda, balta, balta, mėlyna, rusva, žalia, raudona. Ruda, balta, balta, mėlyna, rusva, žalia, raudona.*

– Gerai jau, gerai, – ištaria Debė taip, lyg visos maldautų ją prabilti. – Galiu aš būt pirma.

Viena kita pasimuisto kėdėje. Tifanė užverčia akis. Tara, taip nusilpusi nuo nevalgymo, jog dalį Grupės laiko prasnūdurioja, dabar atremia galvą į sieną; iš nuovargio ji užsimerkia.

– Buvo siaubinga, – sako Debė. – Ne man, vargšiukei Bekai. – Ji švelniai spusteli liesą Bekos petį. – Palaukit, tuoj papasakosiu, kas...

Tifanė atsidūsta, jos milžiniška krūtinė pakyla ir nusileidžia.

– Ne tau, Debe? Tai kaip čia yra, kad vakar vakare mačiau tave prie budėtojų stalo – prašei, kad palydėtų prie užkandžių automato?

Debė išrausta.

– Kodėl tau taip norisi kalbėti apie kitų problemas? – klausia Tifanė. – O kaip tu pati? Kas tau nutiko per lankymą, Debe?

Debė žiūri į Tifanę.

– Tikrai nieko.

– Tikrai? – be jokios ironijos klausia Sidnė.

– Tikrai, – patvirtina Debė.

– Nemalk šūdo, – drebia Tifanė. Iš jos burnos tykšta seilės.

Debei tai keiksmožodis. Jai nepatinka, kai žmonės keikiasi. Atmosfera įkaista iki kokių šimto dešimties laipsnių.

– Debe, – rimtai taria Klerė, – kaip jautiesi dėl to, ką sako Tifanė?

Debė gūžteli pečiais.

– Man tas pat.

Sidnė duria į Debę drebančiu pirštu.

– Netiesa, – sako ji. – Tave tai siutina. Kodėl to nepripažįsti, Debe?

Visos laukia.

– Na, labiau patiktų, jeigu ji nesikeiktų, – sako Debė Klerei.

– Kodėl nežiūri į mane? – klausia Tifanė. – Kodėl nesakai: „Tifane, man nepatinka, kai vartoji žodį *šūdas*. Gal malonėtum, velniai rautų, galvot, ką sakai?“

Tara sukikena. Sidnė stengiasi tvardyti.

Debė šypteli suspaustomis lūpomis, paskui jos smakras ima virpėti. Nusibraukiu delnus į džinsus.

– Žinau, kad jūs visos manęs nekenčiate, nes aš ne tokia kaip jūs, – prapliumpa Debė. Nuo pastangų neapsižliumbti ji išrausta kaip burokas.

– Nejaučiu tau neapykantos, – sako Beka, pasukdama galvą į Debę.

– Nežinau, kaip jūs, o aš noriu iš čia išeiti, – pareiškia Debė. – Nenoriu čia sėdiniuoti ir klausytis skundų apie nelaimingą vaikystę.

Tifanė atstato delnus į lubas – suprask: „Pasiduodu.“

– Gal kuri nori ką nors pasakyti? – klausia Klerė.

Stengiuosi nė nekrustelėti. Klerė tik ir seka kūno kalbą. Jei kramtai nagus, vadinasi, nori kalbėti. Jei pasilenki į priekį, vadinasi, nori kalbėti. Jei atsiloši, – nori kalbėti. Nejudu.

Sidnė atsikrenkščia.

– Man tas pat, galim aptarti mano lankymo dieną.

Visos atsikvepia.

– Mama vis purškėsi į burną gaiviklio, nes prieš ateidama čionai įkalė porą taurelių. Tėtis vis žiūrėjo į laikrodį ir skambinėjo mobiliuotu, o sesuo ruošė matematikos namų darbus.

Nelauktai į galvą ateina formulė, pagal kurią Farengeitas keičiamas į Celsijų. Bandau suskaičiuoti, kiek šimtas dešimt Farengeito laipsnių būtų pagal Celsijų.

– Mano šeima... – Sidnė pabaksnoja rašiklio galą, nukrėsdama įsivaizduojamus pelenus nuo įsivaizduojamos cigaretės, – ...laiką leidžia naudingai.

Visos nusijuokia – šiek tiek per daug entuziastingai.

– Kaip jauteisi, kol jie pas tave buvo? – klausia Klerė.

– Gerai. – Šypsena Sidnės veide pamažu gęsta. – Kaip namie.

Tai pokštas. Bet niekas nesijuokia. Sidnė apžvelgia merginas.

– Klausykite. Sugalvojau. Kam ko nors tikėtis? Jei nieko nesitiki, nenusivili.

Tara pakelia ranką.

– O tu ne?

Sidnė suglumsta.

– Ko aš ne?

– Nenusivylei?

Sidnė vis dar sutrikusi.

– Noriu, kad suprastum teisingai, – aiškina Tara. – Vos prieš valandėlę priekaištavai Debei, kad ji apsimeta, jog jai nepikta. Na, pamaniau, gal tau pikta. Ant mamos, ant tėčio ir ant sesers. – Tara suglemba kėdėje pavargusi vien nuo kalbėjimo.

– Aš ant sesers neapykstu, – sako Sidnė. – Ji nekalta. O jums ar patiktų sekmadienio popietę leisti su pamišėliais? – Ji skubiai delnu užsidengia burną. – Neįsižeiskit. Noriu pasakyti, kad mes nuolat būnam su pamišėliais, bet tai ne tas pat. Mes pačios esam pamišėlės.

Kai kurios merginos nusijuokia.

Sidnė dėsto toliau:

– Dėl mamos neimu į galvą. O ko galėčiau tikėtis? Kad vos išėjusi iš čia patrauks ieškoti „laimingos valandos“? Aha, kurgi... Bet tėtis...

Sukryžiuoju ant krūtinės rankas, paskui nuleidau. Ne-reikėjo. Klerė pastebi. Laimė, Sidnė vis dar kalba:

– Nežinau. Jis nelabai moka elgtis tokiomis aplinkybėmis... – Sidnė gniaužia megztinio kraštą; rankos dreba. Ji lyg ir nusijuokia. O tada staiga pravirksta. – Man nepikta, – sako. – Tik... Aš tik... Nežinau – nusivyliau.

Prispaudžiu rankas prie krūtinės, man nesmagu dėl Sidnės – taip nesmagu būdavo pradinėje, kai kas nors prišlapindavo kelnes. Nekenčiu Grupės. Galų gale žmonės vis tiek pasako ką nors, dėl ko atrodo apgailėtini.

– Tave bent jau aplankė, – sako Tifanė. – Mano tėtis nepasirodė.

Vėl galvoje iškyla vaizdinys. Lankymo dieną tėtis eina šaligatviu, rankos sukištos į švarko kišenes, galva panarinta prieš vėją. Pabeldžiu į laukiamąją langą. Jis pasižiūri, ir aš matau, kad jis su akiniais, veidas raudonas – jis visai ne mano tėtis; jis kažkieno kito tėtis. Vėl bandau įsiminti automobilius aikštelėje.

– Kaip dėl to jautiesi? – klausia Klerė Tifanės.

– Eina jis šikt. Va kaip jaučiuosi.

Sukryžiuoju ir nuleidžiu rankas.

Klerė tik to ir laukia.

– Kali?

Išgirdus savo vardą išpila karštis. Prisimerkiu, lyg stengčiausi stovėjimo aikštelėje įžiūrėti ką nuostabaus, ir mintyse vardiju: *ruda, balta, balta, mėlyna, rusva*. Pametu seką ir tenka pradėti iš naujo.

– Kali? – nepasiduoda Klerė. – Ar papasakosi apie vakarykštį lankymą?

Tarp lango stiklo ir tinklelio įkliuvusi musė. Ji tarsi kas-kart nustemba, kai bumbteli į stiklą. Bet paskrenda ir vėl trenkiasi.

– Kali?

Ant akių užsileidžiu plaukų uždangą ir laukiu. Po kurio laiko prabyla kažkuri kitapus rato. Bet nesuprantu, ką ji kalba. Tegirdžiu, kaip musė daužosi į stiklą – zzzzimt-zzzzimt.

Grupei pasibaigus visos leidžiasi klegėti. Pėdinu įkandin kitų, paskui per vestibulį iki lentos prie budėtojų stalo. Lentoje surašyti visų vardai ir terapijos, paskirtos po Grupės. Tifanė eina į pykčio valdymą. Tara – į atsipalaidavimo terapiją. Be to, Sidnei ir Tifanei ligoninėje bus atliktas šlapimo tyrimas – įsitikinti, kad tikrai nieko nevartoja. Beka, Tara ir Debė irgi keliaus to paties – patikrinti, ar vartoja, kas joms skirta: Tara ir Beka vitaminus bei maisto papildus, Beka širdies vaistus, Debė – prozaką. Paskui Debė dūlins į mankštos kambarį, ten su trenere sportuos ant bėgimo takelio. Tara ir Beka bus išvestos truputį pasivaikščioti į lauką, kad neliptų ant bėgimo takelio.

Prie mano vardo lentoje neparašyta nieko. Man niekur nereikia.

Neriu už kampo, kol niekas nepamatė prie lentos, nes anądien girdėjau, kaip Debė, kuri dažnai trinasi prie bu-

dėtojų stalo, sakė Bekai, kad „Nupušimo“ personalas vis dar nežino, ką su manimi daryti.

Kai esi pirmo lygio (viešnia naujokė ar nederamai besielgianti viešnia), niekur negali eiti be palydos. Antram lygiui (toms, kurios surinko dešimt taškų už deramą elgesį) leidžiama vienoms eiti į bendrąjį kambarį ir į terapijas, bet kas nors turi jas lydėti į skalbyklą ir prie užkandžių automato. Trečias lygis (tos, kurios netrukus išeis, pavyzdžiui, Debė) pačios lydi kitus. Bet net trečio lygio viešnias su mitybos sutrikimais prie užkandžių automato turi nuvesti darbuotojos arba kas nors kitas iš trečio lygio. Nelengva perprasti „Nupušimo“ sistemą. Sakyčiau, lengviau jau būti pirmo lygio.

Kadangi aš – pirmo lygio viešnia, kol visos kitos gydos, tegaliu eiti į mokymosi klasę. Ją prižiūri darbuotoja, vardu Sintija. Ji sėdi priešais suolus ir dideliame pratybų sąsiuvinyje sprendžia testus, kur iš kelių atsakymų reikia pasirinkti vieną. Gerai, kad dieną mokymosi klasėje būnu viena, nes čia tylu. Visur prikabinėta užrašų, mandagiai mums, viešnioms, primenančių, jog gerbtume vienos kitų tylos poreikį; bent jau čia aš elgiuosi deramai.

Sienos išklijuotos kamštine danga, kitos viešnios ant jos pripaišė grafičių. Daug laiko praleidžiu tyrinėdama, kas ten parašyta, – vardai ir frazės, kaip antai: „Šita skylė užkniso“, „Brajant – kalė“.